

Arrest

nr. 193 392 van 10 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X, en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. ES, die *loco* advocaat W. GOOSSENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 oktober 2011 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 26 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 2 september 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2011 werd ingediend door :

M(...) C(...) (...)

M(...) L(...) (...)

M(...) Li(...) (...)

M(...), S(...) (...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen stellen dat het centrum van hun belangen zich in België bevindt daar zij reeds gedurende enige tijd hun leven alhier heeft opgebouwd. Zij beroepen zich op de duur van zijn verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Verder halen zij aan dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Servië om aldaar een aanvraag in te dienen en dit omdat mevrouws echtgenoot en de kinderen vader in België verblijven. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de heer M(...) R(...) heden de Belgische nationaliteit nog niet heeft bekomen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Mevrouw stelt geïntegreerd te zijn, Nederlands te spreken en verklaart werkwilleg te zijn. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de integratie is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst of een land hiertoe gemachtigd. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de eerste verzoekende partij het verzoekschrift niet slechts indiende in eigen naam, maar tevens in naam van haar op dat moment nog minderjarige zoon S. M.

De Raad wijst erop dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat deze vertegenwoordigd dient te zijn door zijn ouder(s) of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, en betreft het zodoende rechten die aan de persoon verbonden zijn. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat S. M. op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift reeds meer dan 17 jaar en twee maanden oud was, zodat kan worden aangenomen dat hij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikte om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen en aldus niet diende te worden vertegenwoordigd door zijn (in principe beide) ouders of voogd.

Het gegeven dat *in casu* alleen de moeder – de eerste verzoekende partij – optreedt voor haar toendertijd minderjarige kind S. M. is in voorliggend geval dan ook niet relevant en doet in deze zin geen afbreuk aan de ontvankelijkheid van het beroep, in de mate dat het werd ingesteld door S. M., waarnaar verder in dit arrest zal verwezen worden als de derde verzoekende partij.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen een schending van de motiveringsplicht aan.

Gelet op hun onderlinge samenhang worden deze vier middelen tezamen behandeld.

De verzoekende partijen zetten in hun verzoekschrift aangaande het eerste middel het volgende uiteen:

“1. Aangezien de verwerende partij motiveert dat men zich op de duur van het verblijf in België steunt als buitengewone omstandigheid, terwijl de verblijfsduur op zich een element van de beoordeling ten gronde uitmaakt en geen buitengewone omstandigheid is om de visumaanvraag in België te kunnen doen;

Dat de verwerende partij ten onrechte ieder aangehaald element los behandelt in plaats van het geheel samen te beschouwen;

Dat het gehele plaatje onmiskenbaar een verre vorm van integratie aanduidt: werkende vader met permanent verblijfsrecht, voltijds schoolgaande kinderen, iedereen spreekt Nederlands;

Dat er aan weze herinnerd dat eenzelfde feit (verre integratie) zowel de buitengewone omstandigheid kan staven als een reden van gegrondheid van de aanvraag kan zijn (R.v.St., 9 april 1998, nr. 73025);

2. Aangezien de verwerende partij op dezelfde wijze het feit dat verzoekende partijen en hun echtgenoot/vader samenwonen en een gezin vormen isoleert van het gehele plaatje en vervolgens verwijst naar rechtspraak die stelt dat art. 8 EVRM evident geen vrijgeleide is om de immigratiewetgeving te miskennen;

Dat men negeert dat het niet louter gaat om een tijdelijke scheiding;

Dat het in casu gaat om een scheiding niet enkel tussen echtgenoten, maar ook tussen kinderen en hun vader, waarbij de verregaande vorm van integratie om zeep geholpen wordt indien men de aanvraag in Servië moet doen en waarbij het leven van de kinderen permanent problematisch zal zijn doordat zij niet meer verder naar school kunnen gaan in België, waar zij de taal kennen en zodoende een zeer grote leerachterstand zullen oplopen, met alle latere professionele problemen vandien;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het eerste middel gegrond is wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als formeel vlak);”

De verzoekende partijen zetten in hun verzoekschrift aangaande het tweede middel het volgende uiteen:

“Aangezien de verwerende partij het visum afwijzen omdat de moeder stelt geïntegreerd te zijn, Nederlands te spreken en werkwilgig te zijn en zulks aanziet als bijzondere omstandigheden teneinde de aanvraag in België te kunnen doen, terwijl deze elementen de ten gronde beoordeling betreffen;

Dat verzoekende partijen reeds in het eerste middel aanhaalden dat middelen inzake de gegrondheid (verre integratie) eveneens bijzondere omstandigheden kunnen uitmaken aan de hand waarvan de aanvraag in België kan worden gedaan;

Dat zulks een motiveringsgebrek impliceert;

Dat de verwerende partij daarnaast het stilzwijgen behoudt omtrent de kinderen, die zelfs naar Vlaamse scholen gaan;

Dat zulks nog meer het bestaan van buitengewone omstandigheden bewijst;

Dat het niet zorgvuldig is om de toestand van de kinderen te negeren;

Dat het tweede middel gegrond is wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak);"

De verzoekende partijen zetten in hun verzoekschrift aangaande het derde middel het volgende uiteen:

"Aangezien de verwerende partij stelt dat de aanvraag onontvankelijk is, hiermee aanduidende dat mijn verzoeker in het thuisland de aanvraag kan doen;

Dat nochtans de verwerende partij hierbij nochtans nalaat na te kijken of en te motiveren dat de terugkeer om een machtiging aan te vragen niet disproportioneel is ten aanzien van art. 8 EVRM;

Dat de verwerende partij had moeten nagaan wat doorweegt: het recht van verzoekende partijen (niet enkel de moeder maar ook en vooral de kinderen) op een gezinsleven met hun echtgenoot/vader met langdurig verblijfsrecht in België of één van de wettig nagestreefde doelen, met name de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat in casu bij verwerende partij geen enkele van deze wettige doelen is onderzocht;

Dat de terugkeer wel degelijk disproportioneel is, nu verzoekende partijen uiteraard niet weten hoe groot hun kans op slagen aldaar zal zijn, zodat zij mogelijks voor lange tijd of definitief daar zullen moeten blijven, waardoor de gezinsband met vrouw én kinderen zowel financieel als affectief wordt doorbroken;

Dat zulks een reëel gevaar vormt, en dat dit risico niet in verhouding staat tot de actie die verwerende partij van hen eist, terwijl in België hetzelfde kan worden benaardstigd;

Dat verzoekers relatie met zijn in België geboren kinderen voldoet aan de ter zake gehanteerde criteria, met name "een effectief beleefde gezinssituatie of een voldoende hechte relatie" vormen (R.v.St., nr. 206.352, 1 juli 2010);

Dat de toekomst van deze familie dan ook in België ligt en nergens anders;

Dat een terugreis van de ouders hoogst onredelijk zou zijn, en aldus art. 8 EVRM wel degelijk wordt geschonden;

Dat zulke feitelijke elementen reële obstakels vormen om in het thuisland de vader-kindrelatie voort te zetten, wat door het EHRM in het arrest Sen werd erkend (EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 40);

Dat deze belangenafweging nooit is gebeurd, minstens niet voor wat betreft de kinderen, en de motivering het relaas van verzoekende partij over dit alles op geen enkele manier weerlegt;

Dat verzoeker niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen zijn immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoekende partijen, nu men verzoekende partijen op die manier dwingt hun hier verworven leven op te geven, en het reële risico te lopen hun echtgenoot/vader nooit meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);

Dat men van in België schoolgaande kinderen niet kan eisen in het buitenland te gaan wonen;

Dat er naast de schending van art. 8 EVRM een schending van de zorgvuldigheidsplicht te weerhouden is;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, <http://www.iuridat.be/cgi/iuris/ium.pl>);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het derde middel gegrond is, wegens schending van art. 8 EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak);"

De verzoekende partijen zetten in hun verzoekschrift aangaande het vierde middel het volgende uiteen:

"Aangezien art. 9bis van de wet van 15 december 1980 "buitengewone omstandigheden" niet definieert;

Dat de Raad van State zulks definieert als omstandigheden die weliswaar geen overmacht behelzen, doch die een terugkeer met het oog op het doen van een aanvraag in het land van oorsprong niettemin bijzonder moeilijk maken (R.v.St., 9 april 1998, nr. 73025; R.v.St., 6 maart 2001, nr. 93760);

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen." (R.v.St., nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev.Dr.Etr., 2001, 217, advies B. CUVELIER).

Dat de beslissing omtrent de regularisatie moet rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van art. 8 E.V.R.M. (R.v.St., 13 juli 1993, nr. 49821, waarin wordt bevestigd dat art. 8 E.V.R.M. van toepassing is op art. 9bis Vreemdelingenwet);

Dat de Raad van State heeft geoordeeld dat art. 8 EVRM ook van toepassing is in zaken betreffende één persoon, zonder dat het nodig moet zijn dat een heel gezin betrokken is: "Le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protégé aussi le droit au respect de la vie privée; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains qui l'individu est appelé à nouer avec autrui; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision." (R.v.St., 6 december 2001, nr. 101.547);

Dat er aan weze herinnerd dat eenzelfde feit (verre integratie) zowel de buitengewone omstandigheid kan staven als een reden van gegrondheid van de aanvraag kan zijn (R.v.St., 9 april 1998, nr. 73025);

Dat de verwerende partij hier, zoals hoger aangegeven, geen rekening mee houdt;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het vierde middel gegrond is wegens schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak);"

4.1.2 Doorheen de vier eerste middelen voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht – zowel op formeel als op materieel vlak – en van de zorgvuldigheidsplicht.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat sprake is van een gebrek aan afdoende motivering, wijst de Raad erop dat het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van de zorgvuldigheidsplicht wordt vooreerst onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

In de mate dat de verzoekende partijen herhaaldelijk voorhouden dat de gemachtigde heeft nagelaten te motiveren omtrent of rekening te houden met de kinderen en in het bijzonder het feit dat deze in België naar school gaan, dient erop gewezen te worden dat de eerste verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf beperkt heeft tot het opsommen van de gegevens van de drie kinderen, de vermelding dat haar echtgenoot de vader van deze kinderen is en het gegeven dat zij wenst beroep te doen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet teneinde haar toe te laten om samen met haar kinderen bij haar echtgenoot te blijven. Uit de geboortedata van de kinderen blijkt dat één kind op datum van de aanvraag (zijnde 25 oktober 2011) reeds meerderjarig was, dat een tweede kind – de tweede verzoekende partij – binnen anderhalve maand meerderjarig zou worden en zodoende op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (zijnde op 26 augustus 2013) reeds meerderjarig was, en dat slechts het derde kind – de derde verzoekende partij – op datum van zowel de aanvraag als de bestreden beslissing nog minderjarig was. De verzoekende partijen kunnen de gemachtigde niet verwijten geen nadere motivering aangaande (het schoolgaan van) de kinderen in zijn beslissing te hebben opgenomen, wanneer zij zelf hebben nagelaten hieromtrent concrete elementen op te werpen. Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan in deze mate dan ook niet worden aangenomen.

Daar waar de verzoekende partijen meermaals verwijzen naar hun verblijfsduur in België en integratie, en kritiek uiten op het feit dat de gemachtigde deze elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard heeft, dient vooreerst opnieuw te worden vastgesteld dat een aantal elementen die de verzoekende partijen thans in hun verzoekschrift naar voren brengen, niet werden aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding gaf tot de thans bestreden beslissing. Het betreft, zoals hoger reeds vastgesteld, het (voltijds) schoolgaan van de kinderen en tevens het feit dat de vader/echtgenoot aan het werk zou zijn. De Raad herhaalt dat de gemachtigde geen rekening kon houden met en niet kon motiveren omtrent elementen die niet werden aangehaald in de aanvraag van de verzoekende partijen, en zodoende ook niet met/omtrent *“het gehele plaatje (dat) onmiskenbaar een verre vorm van integratie aanduidt”*. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met en gemotiveerd omtrent de verblijfsduur en integratie van de verzoekende partijen in België, waarbij verwezen wordt naar het gegeven dat het centrum van hun belangen zich in België zou bevinden daar zij reeds gedurende enige tijd hun leven alhier zouden hebben opgebouwd enerzijds, en het gegeven dat de eerste verzoekende partij geïntegreerd en werkwilleg zou zijn en Nederlands zou spreken anderzijds. De Raad stelt vast dat de gemachtigde uitdrukkelijk aangeeft dat hij van oordeel is dat zowel de verblijfsduur als de integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, waarbij hij uiteenzet dat de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet bedoeld zijn als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, dat het anders onbegrijpelijk zou zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt in het buitenland. Tevens verwijst de gemachtigde naar een arrest van de Raad van State.

De verzoekende partijen beperken zich tot te stellen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ niet definieert en dat eenzelfde feit zowel de buitengewone omstandigheden kan staven als een reden van grondigheid van de aanvraag kan zijn.

In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partijen kan afgeleid worden dat zij de motivering op zich betwisten dat de aangehaalde elementen van verblijfsduur en integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, kan in de eerste plaats erop gewezen worden dat – zoals de verzoekende partijen ook zelf aangeven in hun verzoekschrift – het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ inderdaad nergens in de (vreemdelingen)wet omschreven wordt. Zodoende wordt dan ook nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De bestreden beslissing is precies gestoeld op het feit dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, en zoals hoger reeds vastgesteld, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering in dit verband. Op voormelde motivering gaan de verzoekende partijen in hun verzoekschrift echter niet concreet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partijen kan afgeleid worden dat zij menen dat de door hen aangehaalde elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen hiermee blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar dat het onderzoek van deze elementen en deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Door louter aan te geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde, tonen de verzoekende partijen ook niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige, onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de elementen van verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden. Ook in deze zin kunnen de verzoekende partijen een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk maken.

Ten slotte verwijzen de verzoekende partijen in het eerste, het derde en het vierde middel naar artikel 8 van het EVRM, zowel in het licht van een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht als in het licht van een schending van voormeld artikel 8 op zich (dit in het kader van het derde middel).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid slechts verwezen hebben naar artikel 8 van het EVRM om te stellen dat het centrum van belangen van de eerste verzoekende partij in België ligt nu zij gedurende enige tijd haar leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven en dat zij alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM. Voor het overige beroepen de verzoekende partijen zich slechts op artikel 8 van het EVRM in het kader van de gegrondheid van de aanvraag – die in het kader van de thans bestreden beslissing niet aan de orde is –, met name als humanitaire reden op basis waarvan de eerste verzoekende partij haar verblijf wenst te regulariseren. Hierbij wordt gesteld dat de eerste verzoekende partij recht heeft op een familie- en gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8 en dat dit recht geschonden zou worden wanneer zij van het grondgebied zou verwijderd worden en niet zou worden toegelaten samen te wonen met haar echtgenoot, die weldra de Belgische nationaliteit zou hebben. Zonder verwijzing naar artikel 8 van het EVRM voeren de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid ook nog aan dat het voor de eerste verzoekende partij onwenselijk zou zijn om haar naar het land van herkomst terug te sturen temeer zij alhier gedurende enige tijd verblijft samen met haar echtgenoot en drie kinderen.

Met betrekking tot het op artikel 8 van het EVRM gebaseerde element dat daadwerkelijk als buitengewone omstandigheid werd ingeroepen, wijst de Raad erop dat uit het bovenstaande reeds is gebleken dat de gemachtigde hierop wel degelijk is ingegaan, maar heeft geoordeeld dat de verblijfsduur en integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Met verwijzing naar het bovenstaande kan dan ook worden vastgesteld dat ook in het licht van artikel 8 van het EVRM in dit verband geen schending van de motiverings- of zorgvuldigheidsplicht kan aangenomen worden.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde wel degelijk ingaat op de beide andere elementen in de aanvraag die betrekking hebben op het familie- en gezinsleven van de eerste verzoekende partij of op artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst daarbij naar het gegeven dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, en tevens dat een terugkeer om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van voormeld artikel 8.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift beweren, bevat de bestreden beslissing zodoende wel degelijk een belangenafweging. De verzoekende partijen maken elders in hun verzoekschrift duidelijk het niet eens te zijn met voornoemde overwegingen van de gemachtigde, maar

zonder concreet op zijn vaststellingen in te gaan. De Raad stelt opnieuw vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift weliswaar ook in het licht van voormeld artikel 8 herhaaldelijk naar elementen verwijzen die in het geheel niet werden aangevoerd in de aanvraag, in het bijzonder de gevolgen die een terugkeer naar het land van herkomst zou hebben op de kinderen, of de financiële en affectieve doorbreking van de gezinsband tussen de vader enerzijds en de vrouw én kinderen anderzijds, maar hoger werd reeds vastgesteld dat aan de gemachtigde niet verweten kan worden met deze elementen geen rekening te hebben gehouden, zodat dit betoog geen afbreuk kan doen aan de in de bestreden beslissing opgenomen motivering. De verzoekende partijen kunnen niet voorhouden dat de overwegingen die de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM en van het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen heeft gemaakt, onzorgvuldig, in strijd met voormeld artikel 8 of kennelijk onredelijk zouden zijn, wanneer zij zich zelf beperkt hebben tot het zonder meer aanvoeren in hun aanvraag dat *“het onwenselijk is voor (de eerste verzoekende partij) om haar naar het land van herkomst terug te sturen temeer zij alhier gedurende enige tijd verblijft samen met haar echtgenoot en drie kinderen”*. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de aanvragers van een machtiging tot verblijf is om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden precies bestaan, ook wanneer zulke buitengewone omstandigheden worden ingeroepen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing betwisten dat de echtgenoot van de eerste verzoekende partij de Belgische nationaliteit op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet heeft bekomen.

Gelet op het bovenstaande kan een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

De eerste vier middelen zijn ongegrond.

4.2.1 In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 2 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM) en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Aangezien verzoekende partijen recht hebben op het leven, de vrijheid en de veiligheid van hun persoon (art. 2 UVRM);

Dat verzoekende partijen door de beslissing van de verwerende partij blootgesteld wordt aan gevaar voor hun persoon;

Dat deze Universele Verklaring werd uitgewerkt door het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961);

Dat de artt. 2 en 3 van het EVRM van toepassing zijn, nu de beslissing van de verwerende partij een gevaar voor het leven van verzoekende partijen betekent en hen blootstelt aan foltering;

Dat de verwerende partij bijgevolg zowel door haar beslissing als door de motivering die eraan ten grondslag ligt, art. 2 van de UVRM en de artt. 2 en 3 van het EVRM schendt;

Dat het vijfde middel gegrond is;”

4.2.2 In de mate dat de verzoekende partijen zich beroepen op de UVRM, wijst de Raad erop dat deze niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (cf. RvS 8 maart 2006, nr. 155.998; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 13 maart 2002, nr. 104.622). Dit onderdeel van het vijfde middel is dan ook onontvankelijk.

Daar waar de verzoekende partijen de schending inroepen van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij nalaten aan te geven op welke wijze zij menen dat *“de beslissing van de verwerende partij een gevaar voor het leven van verzoekende partijen betekent en hen blootstelt aan*

foltering". Ook in deze mate is het vijfde middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Het vijfde middel is in zijn geheel onontvankelijk.

4.3.1 In een zesde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Aangezien verzoekende partijen in de feitelijke uiteenzetting reeds uitvoerig uiteenzette dat zij een toekomst wensen uit te bouwen in België, en zij hiervoor de legale weg gevolgd hebben, dat zij ondertussen reeds lang in België wonen, volledig ingeburgerd zijn en geenszins financieel ten laste van de Staat vallen;

Dat verzoekende partijen geen gevaar vormen voor de openbare veiligheid en nooit getracht hebben om hun verblijf in België op illegale wijze te verlengen;

Dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur impliceert dat de bestreden beslissing wordt vernietigd opdat een meer correcte en inhoudelijk meer gefundeerde afweging zou kunnen geschieden;

Dat het zesde middel gegrond is;"

4.3.2 In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* dient erop gewezen te worden dat een schending van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"* niet kan worden aangevoerd, maar dat dient gepreciseerd te worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen.

Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het zesde middel dan ook niet ontvankelijk.

4.4 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE